

Jorflag. Dette Jorflag gaar jo ud paa, at Thinget, lige over for det foreliggende Lovforslag, den provisoriske Finantslov, skal stille sig paa samme Maade, som det gjorde i 1877, nemlig standse Forhandlingerne og henvise det til Overveielse i et Udvalg, om man ikke muligvis skulde kunne sondre den provisoriske Finantslov fra en midlertidig Bevilling. Jeg tillod mig i Gaar at udtale, at jeg ansaa det for den korrekteste og bedste Maade at gribe Sagen an paa, at behandle den paa samme Maade, som Thinget behandlede den i Fjor, nemlig at man, uden at godkjende Provisoriet, lader det gaa til 2den Behandling, for at det paagjældende Udvalg kunde optage Forhandlingen over Finantslovsforslaget for i Aar og paa denne Maade virke til en Ordning, der kunde gjøre hele Spørgsmaalet om provisorisk Finantslov overflødig og gjøre, at dets Forfæstelse, der som den overhovedet skal finde Sted, udsættes til efter Forhandling om Aarets Finantslov. Dette Jorflag har jo vist sig ikke at finde nogen Tilslutning, og det er jo en Selvfølge, at naar man ikke kan naae det Bedste, saa foretrækker man det Næstbedste fremfor det, man anser for absolut galt. Jeg anser det, som jeg udtalte i Gaar for at være et uforstandigt, uformuigt, stadeligt Skridt, om Folkethinget i Diebliffet vil forfæste den provisoriske Finantslov, og naar jeg staar overfor Udgiften dertil, idet det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds har foreslaaet og anbefalet det, og der paa den anden Side foreligger et Jorflag som det fra det ærede Medlem fra Viborg om at standse Sagens Behandling nu og henvise den til et Udvalg, saa er det en Selvfølge, ja, det er ikke en Gang tvivlsomt, at det er det Fornuigtste at støtte det Jorflag, som det ærede Medlem fra Viborg fremsatte. Som Følge deraf skal jeg ikke alene tillade mig at udtale, at jeg agter at stemme for det Jorflag, som det ærede Medlem fra Viborg fremsom med, men jeg skal tillige opfordre mine Meningsfæller til — hvad jeg ikke tvivler om, at de ogsaa ville — at følge mig.

Solstein-Ledreborg: Ja, jeg har kun bedt om Ordet for at udtale mig i Anledning af det specielle Jorflag, der er stillet fra det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein). Der er ganske vist mange andre Ting fremkommen under den Debat her, som kunde give Anledning til Bemærkninger, men jeg skal opsætte disse, til vi vende tilbage til selve Jorflaget. Det ærede Medlem fra Viborg sagde: „Standse denne Behandling, for det er dog muligt, at der

kan vise sig en Frelse, en Redning paa et eller andet Tidspunkt, man kan ikke vide det.“ Det var Hovedtrækkene af det ærede Medlems Udtalelser. Jeg lagde meget omhyggelig Mærke til, om det ærede Medlem havde noget som helst Positivt, han kunde anføre mod den Betragtning, jeg havde anført, at vi spildte Tid og netop hindrede Forhandlingen ved at udsætte denne Sag; om han havde Noget som helst, der kunde svække det nedslaaende Indtryk, jeg har faaet fra Regjeringen og den anden Side heri Salen, naar de bestandig baade under Finantslovbehandlingen og denne Behandling, have udtalt sig saa overordentlig ligegyldigt overfor Bestræbelserne for at komme til et Resultat. Men der var Intet fra det ærede Medlems Side; jeg hørte fra det ærede Medlems Side aldrig Andet end det: Lad os tro; jeg tror, vi ere færdige 1ste April f. Ex. med Finantsloven; der sker ikke Noget ved at opsætte denne Sag. Det ærede Medlem siger, at man i saa Henseende bør handle uden Hensyn til, hvad den Ene og den Anden vil sige, saa vil Resultatet blive godt. Men dertil vil jeg sige til det ærede Medlem, at den Tro forstaar jeg ikke, som det ærede Medlem kan have efter Alt, hvad der er sket fra den anden Side til Dato. Det ærede Medlem henviste til 1877, da man der standse Forhandlingerne og søgte at finde en Udvej i det Haab, at Modstanderne og ogsaa Regjeringen for Fremtiden skulde gjøre Sit til at undgaa provisorisk Lov, undgaa en Politisk og Tilstande, der maatte føre til Grundlovens Sprængning. Men hvad førte det saa til? Ikke til Andet end at Regjeringen benyttede den næste Leilighed til paany at sprænge Grundloven og sprænge Forhandlingen heri Salen for at sætte sin Villie igjennem paa en endnu mere hensynsløs og ødelæggende og i sine Konsekvenser mere revolutionær og fordærbelig Maade end forrige Gang. Det var Resultatet. Hvad førte det til? Ærede Medlemmer henviste saa ofte til, at vi i Fjor henlagde i Udvalg den provisoriske Lov, som blev forelagt af Regjeringen. Jeg skal dog, da jeg nu har Ordet og er kommen til at nævne denne Lov, gjøre den høitærede Conseilspræsident opmærksom paa, at det virkelig var umuligt at dræbe den Lov i Fjor, da den var død. Derimod vilde det ganske vist have været muligt at nægte den Overgang til 2den Behandling, men hvorfor skulde vi gjøre det? Det gjorde vi Aaret iforveien, siger Conseilspræsidenten. Ja, det er meget rigtigt, der vilde vi gjøre Regjeringen den Tjeneste at skaffe den Leilighed til at konstatere sin Grundlovsopfattelse, og den løb ud i en lgl. Re-